

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 506/2015-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2015 prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 7/2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 7/2003 (ďalej len „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol v roku 2002 obvinený „z *drogovej trestnej činnosti*“. Krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 1 T 7/2003 z 2. júla 2004. Tento rozsudok bol zrušený na základe odvolania podaného sťažovateľom a ďalšími spoluobžalovanými uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 To 13/2005 z 25. mája 2005 a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že vo veci konajúci krajský súd opätovne rozhodol rozsudkom z 27. septembra 2013, ktorým sťažovateľa uznal vinným „z *žalovanej trestnej činnosti*“ a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov.

Aj proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, ktorým okrem iného namietal aj dĺžku trestného konania, ktorá podľa jeho názoru nebola „*pri určovaní výšky trestu vôbec zohľadnená*“.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 To 6/2014z 28. apríla 2015 odvolanie sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že jeho trestné konanie trvalo „*skoro 14 rokov*“, pričom nesúhlasí s názorom konajúcich súdov, že „*k prieťahom v konaní došlo vinou všetkých obžalovaných*“, keďže on „*sa trestnému stíhaniu po prepustení z väzby nevyhýbal*“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd „*bud zrušil uznesenie NS SR zo dňa 28. 4. 2015 sp. zn. 4 To 6/2014 a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie*“ alebo sťažovateľovi „*priznal spravodlivé finančné zadostučinenie vo výške 14 tisíc eur*“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta explicitne porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v namietanom konaní.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. svojím obsahom obdobného práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už bolo meritórne rozhodnuté pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (obdobne napr. II. ÚS 184/06, III. ÚS 22/2011, III. ÚS 432/2013).

Zo sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zistil, že krajský súd v namietanej veci rozhodol rozsudkom ešte 27. septembra 2013. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ spolu s ďalšími obžalovanými odvolanie. Vo veci následne rozhodoval najvyšší súd a uznesením sp. zn. 4 To 6/2014 z 28. apríla 2015 rozhodol tak, že odvolania všetkých obžalovaných zamietol, čím bolo trestné konanie vo veci sťažovateľa právoplatne skončené.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 215/07, III. ÚS 316/2010). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd v čase doručenia sťažnosti (23. júna 2015) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania. Tento stav veci viedol preto ústavný súd k záveru, že sťažnosť podaná proti krajskému súdu je zjavne neopodstatnená.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že z obsahu sťažnosti sťažovateľa je možné zistiť, že tento v súvislosti s namietanou nečinnosťou konajúcich všeobecných súdov namieta aj skutočnosť, že pri ukladaní trestu konajúcimi súdmi nebola vzatá do úvahy neprimerane dlhá doba trestného konania. V súvislosti s touto námietkou, ktorou sťažovateľ argumentoval svoj návrh na zrušenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 6/2014 z 28. apríla 2015, sa ústavný súd oboznámil aj s obsahom namietaného uznesenia najvyššieho súdu a zistil, že ani táto námietka nie je dôvodná. Najvyšší súd sa námietkou súvisiacou s neprimeranou dĺžkou trestného konania riadne zaoberal, a to na strane 15

odôvodnenia namietaného uznesenia, pričom v obsahu tam uvedeného odôvodnenia najvyššieho súdu ústavný súd nezistil svojvôľu ani arbitrárnosť.

Ústavný súd preto o sťažnosti sťažovateľa ako o celku rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, a odmietol ju už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2015